

दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक त्रेचाळीस

बायबलमधील भविष्यवाणीत उजाडपणाच्या घृणास्पद गोष्टीच्या प्रतीकात्मकतेचे उलगडणे

Jeff Pippenger

2024-01-07

इ.स. ५३८ मध्ये पोपशाही सत्तेवर येण्यास ज्याने अडथळा आणला, त्या सत्तेची पौलाने मूर्तिपूजक रोम अशी केलेली ओळख, दानियेलाच्या पुस्तकातील “नित्य” हे मूर्तिपूजकत्वाचे प्रतिनिधित्व करते, हे स्थापित करणारा साक्षीपुरावा म्हणून विल्यम मिलर यांनी मान्य केला. विल्यम मिलर यांची चौकट मूर्तिपूजकत्व आणि त्यानंतर पोपशाही अशा उजाड करणाऱ्या दोन सत्तांवर आधारित होती. त्या चौकटीच्या समर्थनार्थ मिलर यांचा सर्वात महत्त्वाचा शोध म्हणजे २ थेस्सलनीकाकरांस, अध्याय २ मधील पौलाचे साक्ष्य होय, जिथे पौल हे ओळखून देतो की, मूर्तिपूजक रोममुळे पोपशाहीवर आलेला अडथळा दूर केला जाईल, जेणेकरून “पापाचा मनुष्य” देवाच्या मंदिरात स्थापित केला जावा आणि तो स्वतःला देव आहे असे दर्शवील.

दानियेलाच्या पुस्तकात “नित्य” हे जे मूर्तिपूजकतेचे प्रतीक आहे, त्यानंतर नेहमीच पोपसत्तेचे एक प्रतीक येते, मग ते उजाडपणाची अपराधी कृती म्हणून दर्शविलेले असो वा उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू म्हणून. तरीही, इ.स. ६६ ते ७० या साडेतीन वर्षांच्या काळात घडलेल्या यरुशलेमच्या वेढा व विनाशाविषयी ख्रिस्ताने ख्रिस्ती लोकांना दिलेल्या इशान्यात, ख्रिस्ताने “दानियेल संदेष्ट्याने सांगितलेली उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू” हे यरुशलेममध्ये असलेल्या ख्रिस्ती लोकांनी तत्काळ पळून जाण्यासाठीचे चिन्ह म्हणून निर्देशिले. इतिहास दाखवितो की ते चिन्ह पोपीय रोमचे प्रतीक नव्हते, तर मूर्तिपूजक रोमचे होते. जर विश्वासू लोकांना वेढा व विनाश टाळायचा असेल, तर हे चिन्ह त्यांनी ओळखणे आवश्यक होते. “दानियेल संदेष्ट्याने सांगितलेली उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू” हे मूर्तिपूजक रोमचे प्रतीक आहे की पोपीय रोमचे?

म्हणून जेव्हा तुम्ही दानियेल संदेष्ट्याद्वारे सांगितलेली उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू पवित्र स्थानी उभी असलेली पाहाल, (जो वाचतो, त्याने समजून घ्यावेः) तेव्हा जे यहुदियात असतील त्यांनी डोंगरांकडे पळावे; जो घराच्या माथ्यावर असेल त्याने आपल्या घरातून काही घेण्यासाठी खाली उतरू नये; आणि जो शेतात असेल त्याने आपले वस्त्र घेण्यासाठी मागे फिरू नये. त्या दिवसांत ज्या गर्भवती असतील आणि ज्या बाळांना दूध पाजीत असतील, त्यांच्यावर हाय! पण प्रार्थना करा की तुमचे पळून जाणे हिवाळ्यात किंवा शब्बाथ दिवशी होऊ नये; कारण तेव्हा अशी मोठी क्लेशाची वेळ येईल की, जगाच्या आरंभापासून आतापर्यंत तशी कधीच झाली नाही, आणि पुढेही कधी होणार नाही. आणि जर ते दिवस कमी केले गेले नसते, तर कोणताही देह वाचला नसता; परंतु निवडलेल्यांच्या खातिर ते दिवस कमी केले जातील. मत्तय २४:१५-२२.

बहीण व्हाइट यांनी इ.स. ६६ ते ७० या काळात यरुशलेमच्या विनाशाच्या इतिहासात ही चेतावणी कशी पूर्ण झाली याविषयी भाष्य केले आहे, आणि त्या असे दर्शवितात की ध्वज, म्हणजे रोमन सैन्याचे चिन्ह, हे अद्याप यरुशलेममध्ये असलेल्या ख्रिस्ती लोकांनी पळून जाण्याचे चिन्ह होते. तर मग, “संदेष्टा दानिएल याने सांगितलेली उध्वस्ततेची घृणास्पद वस्तू” ही मूर्तिपूजक रोम होती, की मिलर यांनी आपली रूपरेषा ज्यावर आधारली त्या प्रमाणे पोपसत्ताक रोम होती?

विल्यम मिलर यांना रोमच्या दोन्ही प्रकटीकरणांचे (मूर्तिपूजक आणि त्यानंतर पोपसत्ताक) आकलन करण्यास प्रवृत्त करण्यात आले होते; परंतु ते ज्या इतिहासकाळात जगले, त्याने त्यांना या दोन्ही राज्यांचा विचार एकाच राज्याप्रमाणे करण्यास भाग पाडले. आणि अर्थातच, ती एकच राजसत्ता आहे; परंतु ती अनुक्रमे येणाऱ्या दोन राज्यांचेही प्रतिनिधित्व करतात. १७९८ च्या भविष्यवाणीतील इतिहासामुळे बाध्य होऊन, मिलर यांना रोमचा विचार प्रामुख्याने एकाच राज्याप्रमाणे करावाच लागला. १७९८ मध्ये, ख्रिस्ताचे दुसरे आगमन साधारणपणे पंचवीस वर्षांनी होईल, असा मिलर यांचा विश्वास होता. १७९८ मध्ये पोपसत्ताक रोमला प्राणघातक घाव बसला होता, हे त्यांना पूर्णपणे ठाऊक

होते. मिलर यांच्या दृष्टीने, पोपसत्ताक रोमनंतर अनुसरण करणारी इतर कोणतीही पृथ्वीवरील राज्ये नव्हती, कारण ख्रिस्त लवकरच परत येणार होता.

मिलर ज्या इतिहासात होता, त्या संदर्भात त्याने दानियेलच्या दुसऱ्या अध्यायातील पुतळा हा चार पृथ्वीवरील राज्यांचे प्रतिनिधित्व करीत होता, असे समजले; कारण दानियेलने त्याचप्रमाणे साक्ष दिली होती.

आणि चौथे राज्य लोखंडाप्रमाणे बलवान असेल; कारण लोखंड सर्व गोष्टी तुकडे तुकडे करते व चिरडून अधीन करते; आणि जसे लोखंड या सर्वांना फोडून चूर करते, तसे तेही तुकडे तुकडे करून चिरडील. आणि तू जे पाय व पायाची बोटे काही कुंभाराच्या मातीची आणि काही लोखंडाची पाहिली, त्याप्रमाणे ते राज्य विभागलेले असेल; तरी त्यात लोखंडाच्या बळाचा काही अंश असेल; कारण तू लोखंड चिकणमातीमध्ये मिसळलेले पाहिले. दानियेल 2:40, 41.

मिलर यांना हे समजले होते की फक्त चारच राज्ये होती, आणि चौथे व अंतिम राज्य रोम होते; इतिहासावरून त्यांना हे ज्ञात होते की ते प्रथम मूर्तिपूजक रोम आणि त्यानंतर पोपसत्ताक रोम असे होते. दानिएलच्या वचनाशी सुसंगतपणे, मिलर यांच्या दृष्टीने चौथे राज्य "विभाजित" होते; परंतु मिलर यांच्यासाठी त्या विभाजनाने केवळ रोमच्या राज्याच्या शब्दशः आणि आध्यात्मिक पैलूमधील भेदच दर्शविला. ते बरोबर होते, परंतु त्यांची समज मर्यादित होती.

मिलरने हे पाहिले नाही की, मूर्तिपूजक रोम आणि पोपसत्ताक रोम यांतील विभागणी ही पौलाला ओळखून दाखविण्यासाठी उभे करण्यात आलेल्या विभागणीवर आधारित होती. पौलाने (आणि योहान बाप्तिस्त्याने) हे ओळखून दाखविले की, कूसाच्या कालखंडात शाब्दिक गोष्टींनी आध्यात्मिक गोष्टींकडे संक्रमण करावयाचे होते. त्या समजुतीअभावी मिलरला हे मान्य करावे लागले की, रोम हे मूलतः दोन अवस्थांचे एकच राज्य होते. आणि अर्थातच, तो बरोबर होता (परंतु मर्यादित अर्थाने). त्याला हे दिसले नाही की, आध्यात्मिक रोमचे प्रतिनिधित्व शाब्दिक बाबेलने केले होते; कारण आध्यात्मिक रोम (पोपसत्ता) ही आध्यात्मिक बाबेल देखील आहे.

दानिएलाच्या दुसऱ्या अध्यायातील चार राज्यांपैकी पहिले राज्य म्हणून प्रत्यक्ष बाबेल हे चौथ्या राज्याचे प्रतिरूप ठरते, कारण पहिले सदैव शेवटच्याचे प्रतिरूप असते. मूर्तिपूजक रोमचे प्रतिरूप बाबेल होते; परंतु मूर्तिपूजक रोम आणि बाबेल या दोघांनीही आध्यात्मिक रोमचे (पोपसत्तेचे) प्रतिरूप दर्शविले. म्हणूनच पोपसत्ता हे पाचवे राज्य होते, आणि त्याचे प्रतिनिधित्व बाबेलद्वारे करण्यात आले होते. हाच एक मूलभूत कारण आहे की सिस्टर व्हाइट प्रत्यक्ष इस्राएलच्या बाबेलमधील सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाची तुलना आध्यात्मिक इस्राएलच्या आध्यात्मिक बाबेलमधील एक हजार दोनशे साठ वर्षांच्या बंदिवासाशी करतात.

"या दीर्घकालीन आणि अविरत छळाच्या काळात पृथ्वीवरील देवाची मंडळी जितक्या खऱ्या अर्थाने बंदिवासात होती, तितक्याच खऱ्या अर्थाने निर्वासनाच्या काळात इस्राएलची संताने बाबेलमध्ये बंदिवासात ठेवण्यात आली होती." Prophets and Kings, 714.

म्हणून मिलरला अधिक विशिष्टपणे मूर्तिपूजक रोम दर्शविणाऱ्या भविष्यवाणीतील पूर्णतांना पापल रोमबरोबर परस्परविनिमयाने वापरण्यात काहीही अडचण नव्हती. आपण पुढे जात असताना याची उदाहरणे देऊ; परंतु जर आपण हे समजून घेतले की मिलरने मूर्तिपूजक आणि पापल रोम यांना एकच राज्य मानले होते, तर आपल्याला हे समजू शकते की येशूने "निर्जनतेची घृणास्पद वस्तू, जिला दानिएल संदेष्ट्याद्वारे सांगितले आहे," असा उल्लेख मूर्तिपूजक रोमाच्या पूर्णतेच्या रूपाने केला असता, तरीही दानिएलाच्या पुस्तकातील "निर्जनतेची घृणास्पद वस्तू" हा प्रयोग पापल रोमाचे प्रतीक म्हणून समजण्यात मिलरला काहीही अडचण नसती. मिलरला उजाड करणाऱ्या त्या तीन सत्ताधिकार दिसू शकले नाहीत, आणि या कारणास्तव त्याची भविष्यवाणीविषयक चौकट मर्यादित होती, तरीही अचूक होती.

परंतु इ.स. ६६ मध्ये झालेल्या त्या ऐतिहासिक पूर्णतेतील विसंगती आपण कशी समजून घ्यावी, जेव्हा ख्रिस्ताच्या भविष्यवाणीनुसार मूर्तिपूजक रोमने मंदिराच्या पवित्र परिसरात आपली ध्वजचिन्हे उभी केली? "दानिएल संदेष्ट्याने

सांगितलेली उध्वस्ततेची घृणास्पद वस्तू” ही मूर्तिपूजक रोमचे प्रतीक आहे की पोपसत्ताक रोमचे? त्या द्विधेचे उत्तर बरेच सोपे आहे, जेव्हा आपण दोनऐवजी उध्वस्त करणाऱ्या तीन सत्तांना ओळखतो. आपण यरुशलेमच्या विनाशाविषयी ख्रिस्ताच्या भविष्यवाणीच्या पूर्णतेवर सिस्टर व्हाइट यांच्या भाष्यापासून सुरुवात करावी.

“यहूद्यांनी ख्रिस्ताला वधस्तंभावर खिळले, त्यात यरुशलेमाच्या विनाशाचाही समावेश होता. कलवरीवर सांडलेले रक्त हे असे ओझे ठरले की ज्यामुळे या जगासाठी आणि येणाऱ्या जगासाठी ते विनाशात बुडाले. तसेच त्या महान अंतिम दिवशी होईल, जेव्हा देवाच्या कृपेचा तिरस्कार करणाऱ्यांवर न्याय पडेल. ख्रिस्त, जो त्यांच्यासाठी अडखळण्याचा खडक आहे, तो त्या वेळी त्यांना सूड उगवणाऱ्या पर्वताप्रमाणे प्रकट होईल. त्याच्या मुखमंडलाचे तेज, जे नीतिमानांसाठी जीवन आहे, ते दुष्टांसाठी भस्म करणारी अग्नी ठरेल. नाकारलेल्या प्रेमांमुळे, तुच्छ मानलेल्या कृपेमुळे, पापी नाश पावेल.”

“अनेक दृष्टांतांनी व पुनःपुन्हा दिलेल्या इशान्यांद्वारे, देवपुत्राचा नकार केल्यामुळे यहूद्यांवर काय परिणाम होईल, हे येशूने दाखवून दिले. या शब्दांद्वारे तो प्रत्येक युगातील त्या सर्वांना संबोधित करीत होता, जे त्याला आपला उद्धारकर्ता म्हणून स्वीकारण्यास नकार देतात. प्रत्येक इशारा त्यांच्यासाठी आहे. अपवित्र केलेले मंदिर, आज्ञा न मानणारा पुत्र, खोटे कुळवाडी, तुच्छतादर्शक बांधकाम करणारे—यांचे समांतर प्रत्येक पाप्याच्या अनुभवात आढळते. जोपर्यंत तो पश्चात्ताप करीत नाही, तोपर्यंत त्यांनी ज्याची पूर्वछाया दाखविली, तोच न्याय त्याचा होईल.” The Desire of Ages, 600.

जेव्हा पौलाने शब्दशः असलेल्या गोष्टींपासून आध्यात्मिक गोष्टींकडे झालेल्या संक्रमणाची ओळख करून दिली, तेव्हा त्याने हे स्पष्ट केले की ते कूसाच्या कालखंडात घडले; आणि हे लक्षात घेतले पाहिजे की यरुशलेमाचा विनाश हा कूसाशी थेट संबंधित आहे. शब्दशः यरुशलेमाचा विनाश, जो प्रथम शब्दशः बाबेलद्वारे साध्य झाला, तो शेवटच्या वेळी शब्दशः रोमद्वारे साध्य झाला; कारण येशू नेहमी प्रारंभासह अंताचे प्रतिनिधित्व करतो. पवित्रस्थान आणि सैन्य यांचे तुडविणे, ज्याची सुरुवात बाबेलच्या मूर्तिपूजक सत्तेने झाली, त्याचा शेवट रोमच्या मूर्तिपूजक सत्तेने झाला.

आध्यात्मिक यरुशलेमचे आध्यात्मिक तुडविणे पोपसत्ताक रोमद्वारे पूर्ण झाले, आणि तुडविण्याचे ते दोन्ही कालखंड (शाब्दिक व आध्यात्मिक) देवाच्या लोकांना तिसऱ्या उजाड करणाऱ्या सत्तेद्वारे तुडविले जाण्याचे प्रतिरूप ठरतात; रोमच्या संदर्भात तिला आधुनिक रोम असे म्हटले जाते.

उजाड करणाऱ्या अशा तीन सत्ता आहेत, ज्यांपैकी प्रत्येक देवाच्या लोकांवर छळ करते. मूर्तिपूजकत्वाचा अजगर, त्यानंतर कॅथोलिकत्वाचे समुद्रातील श्वापद, आणि त्यानंतर संयुक्त संस्थानांचे पृथ्वीवरील श्वापद (खोटा संदेष्टा). मूर्तिपूजकत्वाचे प्रतिनिधित्व विविध मूर्तिपूजक सत्तांनी केले, ज्यांनी प्रत्यक्ष इस्राएलला तुडवून टाकले. त्यानंतर पोपशाहीने ५३८ ते १७९८ या काळातील एक हजार दोनशे साठ वर्षे आध्यात्मिक इस्राएलला तुडवून टाकले. अजगर, श्वापद आणि खोटा संदेष्टा यांचा त्रिविध संघ हा आधुनिक रोम आहे, आणि तोही रविवाराच्या कायद्याच्या संकटाच्या “तासा”त देवाच्या लोकांना तुडवतो. अजगर, श्वापद आणि खोटा संदेष्टा या उजाड करणाऱ्या तीन सत्ता मूर्तिपूजक रोम, पोपशाहीचे रोम आणि आधुनिक रोम अशा रूपांतही दर्शविल्या आहेत.

प्रकटीकरण अध्याय सतराच्या दृष्टीने पाहता, पगनवाद हे पहिले चार राजे आहेत; पाचवा राजा म्हणजे पोपसत्ता होय, आणि सहावा, सातवा व आठवा राजा म्हणजे आधुनिक रोमची त्रिविध संघटना होय.

आणि तेथे सात राजे आहेत: पाच पडले आहेत, एक आहे, आणि दुसरा अद्याप आलेला नाही; आणि तो येईल तेव्हा त्याने थोडा काळ टिकले पाहिजे. आणि जो पशू होता, आणि नाही, तोच आठवा आहे, आणि तो त्या सातांपैकी आहे, आणि विनाशात जातो. प्रकटीकरण 17:10, 11.

दानियेल अध्याय दोनच्या दृष्टीने, मूर्तिपूजा ही प्रत्यक्ष बाबेलपासून प्रत्यक्ष रोमपर्यंतच्या सर्व चार राज्यांचा समावेश करते. आध्यात्मिक बाबेल म्हणजे पोपसत्ता (सोन्याचे मस्तक), आणि अजगर, पशू व खोटा संदेष्टा (आधुनिक रोम) यांचा त्रिगुणी संयोग हा आध्यात्मिक मादाई-पारस, आध्यात्मिक ग्रीस, आणि आध्यात्मिक रोम (ज्याची प्राणघातक

जखम बरी झाली आहे) यांच्या त्रिगुणी संयोगाने दर्शविला जातो.

जेव्हा येशूने “उजाड करणारी घृणास्पद वस्तु, जिच्याविषयी दानियेल संदेष्ट्याने सांगितले आहे,” असा उल्लेख केला, तेव्हा तो अशा एका विशिष्ट “चिन्हाची” ओळख करून देत होता, जे ख्रिस्ती लोकांनी रोमच्या तिन्ही अवस्थांमध्ये ओळखले पाहिजे. पगान रोम, पोपसत्ताक रोम आणि आधुनिक रोम हे सर्व देवाच्या लोकांचा छळ करतात. त्या छळाचे संदेष्ट्रीय प्रतिकार पवित्रस्थान व सैन्य तुडवून टाकण्यात दाखविले आहे. या छळाच्या तिन्ही कालखंडांपैकी प्रत्येकासाठी येशूने त्या छळाच्या निकट येण्याविषयी इशारा दिला. जेव्हा रोमच्या अधिकाराचे “चिन्ह” पवित्रस्थानाच्या आत स्थापित करण्यात आले, तेव्हा यरुशलेम सोडून पळून जाण्याची वेळ आली होती. येशू “उजाड करणारी घृणास्पद वस्तु” हा दानियेलचा वाक्प्रचार एखाद्या पृथ्वीवरील सत्तेचे प्रतीक म्हणून वापरत नव्हता, तर ख्रिस्ती लोकांनी ओळखणे आवश्यक असलेल्या त्या चिन्हाचे प्रतीक म्हणून वापरत होता.

“येशूने ऐकत असलेल्या शिष्यांना त्या धर्मत्यागी इस्राएलवर येऊ घातलेल्या न्यायांविषयी, आणि विशेषतः मेसियाचा नकार व त्याच्या क्रूसवधामुळे त्यांच्यावर येणाऱ्या प्रतिशोधात्मक सूडाविषयी जाहीर केले. त्या भयंकर परमोच्च प्रसंगापूर्वी स्पष्ट व अचूक चिन्हे प्रगट होणार होती. तो भयप्रद काळ अचानक आणि झपाट्याने येणार होता. आणि तारणाऱ्याने आपल्या अनुयायांना इशारा दिला: ‘म्हणून जेव्हा तुम्ही दानियेल संदेष्ट्याने सांगितलेली उजाड करणारी घृणास्पद वस्तु पवित्र स्थानी उभी असल्याचे पाहिले, (जो वाचतो त्याने समजून घ्यावे:) तेव्हा जे यहुदियात असतील त्यांनी डोंगरांकडे पळावे.’ मत्तय 24:15, 16; लूक 21:20, 21. जेव्हा रोमनांचे मूर्तिपूजक ध्वज शहराच्या भिंतीबाहेर काही फर्लांगपर्यंत पसरलेल्या त्या पवित्र भूमीवर उभारले जातील, तेव्हा ख्रिस्ताच्या अनुयायांनी पळ काढण्यातच सुरक्षितता शोधायची होती. जेव्हा इशान्याचे चिन्ह दिसेल, तेव्हा ज्यांना सुटका व्हावयाची असेल त्यांनी किंचितही विलंब करू नये. यहुदियाच्या संपूर्ण प्रदेशात, तसेच यरुशलेममध्येही, पळून जाण्याचा संकेत तात्काळ पाळला गेला पाहिजे. जो कोणी योगायोगाने घराच्या माथ्यावर असेल त्याने आपल्या अत्यंत मौल्यवान वस्तू वाचवण्यासाठी सुद्धा घरात खाली उतरू नये. जे शेतात किंवा द्राक्षमळ्यांत काम करीत असतील त्यांनी दिवसाच्या उष्णतेत परिश्रम करताना बाजूला ठेवलेले वरचे वस्त्र आणण्यासाठी परत जाण्यात वेळ घालवू नये. त्यांनी क्षणभरही विलंब करू नये, अन्यथा ते सर्वसाधारण विनाशात गुरफटले जातील.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, 25.

त्या उताऱ्यात सिस्टर व्हाइट “उजाड पडण्याची घृणास्पद वस्तु” हिला एक “अविस्मरणीय चिन्ह” म्हणून ओळख करून देतात, जी “रोमकरांच्या मूर्तिपूजक ध्वजांद्वारे” दर्शविली गेली होती; आणि त्यांनी ते पवित्रस्थानाच्या “पवित्र भूमीवर” उभारले होते. येशू “उजाड पडण्याची घृणास्पद वस्तु” हा शब्दप्रयोग मूर्तिपूजक किंवा पापल रोमच्या कोणत्याही सत्तेचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी वापरत नव्हता, तर एक “चिन्ह” म्हणून वापरत होता. जेव्हा ते “चिन्ह” मंदिराच्या पवित्र भूमीवर उभारले गेले, तेव्हा ख्रिस्ती लोकांनी यरुशलेममधून पळ काढायचा होता, “अन्यथा ते सर्वसाधारण विनाशात गुरफटले गेले असते.” सिस्टर व्हाइट याच उताऱ्यात पुढे जाऊन हेही स्पष्ट करतात की विनाश ओळखून देणाऱ्या ख्रिस्ताच्या भविष्यवाणीची एकापेक्षा अधिक पूर्तता झाली होती.

“यरुशलेमवर न्यायभेट येईल याविषयी तारणहाराने केलेल्या भविष्यवाणीस आणखी एक परिपूर्ती होणार आहे; त्या भयंकर उजाडपणाने तर केवळ त्याची क्षीण छायाच दर्शविली होती. निवडलेल्या त्या नगराच्या भविष्यकथेत आपण त्या जगाचा विनाश पाहू शकतो, ज्याने देवाची कृपा नाकारली आहे आणि त्याच्या नियमशास्त्राचा तिरस्कारपूर्वक पायदळी तुडविला आहे. पृथ्वीने अपराधाच्या आपल्या दीर्घ शतकांमध्ये मानवी दुःखाची जी नोंद पाहिली आहे ती अंधकारमय आहे. तिच्या चिंतनाने हृदय खिन्न होते, आणि मन क्षीण पडते. स्वर्गाच्या अधिकारास नाकारल्याचे परिणाम भयंकर झाले आहेत. परंतु भविष्यातील प्रकटीकरणांत त्याहूनही अधिक अंधकारमय असे एक दृश्य सादर केले आहे. भूतकाळातील नोंदी—अशांतता, संघर्ष आणि क्रांती यांची ती दीर्घ मिरवणूक, ‘योध्याचा प्रत्येक संघर्ष ... गोंधळाच्या गजरात आणि रक्तात लोळलेली वस्त्रे’ (यशया 9:5)—त्या दिवसाच्या भयावहतेच्या मानाने या सर्वांचे काय मोल, जेव्हा देवाचा आवर घालणारा आत्मा दुष्टांपासून पूर्णपणे काढून घेतला जाईल, मानवी वासना आणि सैतानी क्रोध यांच्या उद्रेकास यापुढे आवर घालण्यासाठी तो राहणार नाही! तेव्हा जग, पूर्वी कधीही न पाहिल्याप्रमाणे, सैतानाच्या राज्याचे परिणाम पाहील.”

“परंतु त्या दिवशी, यरुशलेमाच्या नाशाच्या काळाप्रमाणे, देवाच्या लोकांची सुटका होईल, म्हणजे जिवंतांमध्ये लिहिलेले आढळतील ते सर्व. यशया 4:3. ख्रिस्ताने जाहीर केले आहे की तो आपल्या विश्वासू जनांना स्वतःकडे एकवटण्यासाठी दुसऱ्यांदा येईल: ‘तेव्हा पृथ्वीवरील सर्व कुळे शोक करतील, आणि मनुष्याचा पुत्र सामर्थ्य व महान गौरवासह आकाशातील ढगांवर येताना ते पाहतील. आणि तो मोठ्या तुतारीच्या नादासह आपल्या दूतांना पाठवील, आणि ते आकाशाच्या एका टोकापासून दुसऱ्या टोकापर्यंत, चारही दिशांतून त्याच्या निवडलेल्यांना एकत्र करतील.’ मत्तय 24:30, 31. तेव्हा जे सुवार्तेचे पालन करीत नाहीत ते त्याच्या मुखाच्या श्वासाने भस्म होतील आणि त्याच्या आगमनाच्या तेजाने नष्ट केले जातील. 2 थेस्सलनीकाकरांस 2:8. प्राचीन इस्राएलप्रमाणे दुष्ट स्वतःच स्वतःचा नाश करतात; ते आपल्या अधर्मांमुळे पडतात. पापमय जीवनामुळे त्यांनी स्वतःला देवाशी इतके विसंवादी करून घेतले आहे, त्यांचे स्वभाव दुष्टतेने इतके अधःपतित झाले आहेत, की त्याच्या गौरवाचे प्रकट होणे त्यांच्यासाठी भस्म करणारी आग ठरते.”

“ख्रिस्ताच्या शब्दांतून त्यांना दिलेला धडा लोकांनी दुर्लक्षित करू नये, याची त्यांनी खबरदारी घ्यावी. जसा त्याने आपल्या शिष्यांना यरुशलेमच्या विनाशाविषयी इशारा देऊन येऊ घातलेल्या संहाराचे चिन्ह दिले, जेणेकरून ते सुटका करून घेऊ शकतील; त्याचप्रमाणे त्याने जगालाही अंतिम विनाशाच्या दिवसाविषयी इशारा दिला आहे आणि त्याच्या समीप येण्याची चिन्हे दिली आहेत, जेणेकरून जे कोणी इच्छितेले ते येणाऱ्या क्रोधापासून पलायन करू शकतील. येशू घोषित करतो: ‘सूर्यात, चंद्रात आणि तारकांत चिन्हे दिसतील; आणि पृथ्वीवर राष्ट्रांना संकटकाळ येईल.’ Luke 21:25; Matthew 24:29; Mark 13:24-26; Revelation 6:12-17. जे त्याच्या आगमनाच्या या पूर्वचिन्हांना पाहतात त्यांनी ‘हे जवळ आले आहे, अगदी दाराशी आले आहे,’ हे जाणावे. Matthew 24:33. ‘म्हणून जागृत राहा,’ ही त्याची इशारादायक वचने आहेत. Mark 13:35. जे इशारा लक्षात घेतात ते अंधारात सोडले जाणार नाहीत, की तो दिवस त्यांच्यावर अनपेक्षितपणे येऊन पडावा. परंतु जे जागृत राहणार नाहीत त्यांच्यावर ‘प्रभूचा दिवस रात्री चोर येतो तसा येईल.’ 1 Thessalonians 5:2-5.” The Great Controversy, 36, 37.

जेव्हा सिस्टर व्हाइट यांनी हे शब्द लिहिले, तेव्हा यरुशलेमच्या विध्वंसाची एक भावी पूर्तता अद्याप होणे बाकी होते. जगाच्या शेवटी आधुनिक रोमवर (अजगर, श्वापद आणि खोटा संदेष्टा) अंमलात आणला जाणारा प्रतिफलात्मक न्याय हा आध्यात्मिक बाबेलच्या अंतिम पतनाचे प्रतिनिधित्व करतो; परंतु आध्यात्मिक बाबेल (पोपसत्ता) याचे एकदा 1798 मध्ये आधीच पतन झाले होते. यरुशलेमचा विध्वंस हा धर्मत्यागी मंडळीवर होणाऱ्या देवाच्या प्रतिफलात्मक न्यायाचे प्रतिनिधित्व करतो.

इ.स. 66 ते इ.स. 70 या साडेतीन वर्षांच्या कालावधीत यरुशलेमचा झालेला नाश हा जगाच्या शेवटी आधुनिक रोमवर (अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा) येणाऱ्या देवाच्या प्रतिशोधात्मक न्यायाच्या विनाशाचे प्रतिरूप ठरतो. इ.स. 66 ते इ.स. 70 या कालावधीत जे यरुशलेमचे वेढा व विनाश मूर्तिपूजकतेकडून घडवून आणले गेले, ते नेमके साडेतीन वर्षे टिकले.

पापसत्ताकवादाने पूर्ण केलेला आत्मिक यरुशलेमचा वेढा व विध्वंस इ.स. ५३८ पासून इ.स. १७९८ पर्यंत, साडेतीन भविष्यसूचक वर्षे टिकला. ही दोन दृष्टांत आधुनिक रोमकडून घडवून आणल्या जाणाऱ्या रविवार-कायद्याच्या संकटाच्या “घडी”तील यरुशलेमच्या वेढ्याचे व विध्वंसाचे प्रतीक आहेत. दानिएलच्या पुस्तकात दर्शविल्याप्रमाणे, यरुशलेमच्या तीन विध्वंसांपैकी शेवटचा विध्वंस उलटविला जातो.

दानिएलचे पुस्तक बाबेलने यरुशलेम जिंकून त्याचा विध्वंस केल्याने सुरू होते, आणि बाबेलच्या विनाशाने व यरुशलेमच्या विजयाने समाप्त होते. या तिन्ही लढायांपैकी प्रत्येक वेळी, येऊ घातलेल्या युद्धापासून पळून जाण्यासाठी ख्रिस्ती लोकांना एक चिन्ह देण्यात आले होते. इ.स. 66 मध्ये, जेव्हा मूर्तिपूजक रोमच्या सैन्याने आपली चिन्हे (आपले युद्धध्वज) पवित्रस्थानाच्या पवित्र भूमीत उभी केली, तेव्हा ते चिन्ह होते. इ.स. 538 मध्ये, जेव्हा “पापाचा मनुष्य” प्रकट झाला, देवाच्या मंदिरात (ख्रिस्ती मंडळीत) बसून, तो स्वतः देव आहे असे दाखवीत, त्या वर्षी ऑर्लिअन्सच्या परिषदेत त्याने रविवारीच्या कायद्याची अंमलबजावणी केली, तेव्हा ते चिन्ह होते. रविवारीचे पालन

सक्तीने करविणे हेच पोपसत्तेने ख्रिस्ती जगावर आपल्या अधिकाराचा पुरावा म्हणून ओळखले आहे; कारण ते असा युक्तिवाद करतात (आणि तो योग्यच आहे) की देवाच्या वचनात रविवार-उपासनेसाठी कोणताही आधार नाही, आणि ख्रिस्ती धर्मात उपासनेचा दिवस म्हणून रविवार त्यांनीच प्रस्थापित केला, ही गोष्टच त्यांच्या मूर्तिपूजक परंपरा व रूढी यांचा अधिकार बायबलपेक्षा वरचढ असल्याचा पुरावा आहे.

इ.स. ५३८ साली ख्रिस्ती जनांनी रोमन चर्चपासून विभक्त व्हायचे होते, केवळ ते खऱ्या अर्थाने ख्रिस्ती चर्च नव्हते म्हणूनच नव्हे, तर देवाच्या चर्चच्या पवित्र परिघात पोपसत्तेच्या अधिकाराचे चिन्ह स्थापिले गेले होते म्हणूनही. सिस्टर व्हाइट त्या इतिहासातील विभक्तीकरणाची प्रक्रिया ओळखून दाखवितात, ज्याने त्या कालखंडाची सुरुवात केली, जेव्हा देवाचे चर्च एक हजार दोनशे साठ वर्षे अरण्यात पळून गेले.

“परंतु प्रकाशाचा अधिपती आणि अंधाराचा अधिपती यांच्यामध्ये कोणताही संयोग नाही, आणि त्यांच्या अनुयायांमध्येही कोणताही संयोग असू शकत नाही. जेव्हा ख्रिस्ती लोकांनी केवळ अर्धवटपणे मूर्तिपूजेतून परिवर्तित झालेल्यांशी एकत्र येण्यास संमती दिली, तेव्हा त्यांनी अशा मार्गावर पाऊल टाकले, जो त्यांना सत्यापासून अधिकाधिक दूर नेत गेला. ख्रिस्ताच्या अनुयायांपैकी इतक्या मोठ्या संख्येला फसविण्यात आपण यशस्वी झालो आहोत, याबद्दल सैतान आनंदाने उन्मत्त झाला. त्यानंतर त्याने यांच्यावर आपली सत्ता अधिक पूर्णपणे चालविली, आणि देवाशी विश्वासू राहिलेल्यांचा छळ करण्यास त्यांना प्रवृत्त केले. ज्यांनी कधीकाळी खऱ्या ख्रिस्ती विश्वासाचे समर्थन केले होते, त्यांच्याइतके खऱ्या ख्रिस्ती विश्वासाला कसे विरोध करावे हे दुसऱ्या कुणालाही इतके चांगले समजले नाही; आणि हे धर्मत्यागी ख्रिस्ती, आपल्या अर्ध-मूर्तिपूजक सहकाऱ्यांशी एकत्र येऊन, ख्रिस्ताच्या शिकवणीतील सर्वात अत्यावश्यक वैशिष्ट्यांविरुद्ध आपला संघर्ष वळवू लागले.”

याजकीय वस्त्रांनी वेषांतर केलेल्या आणि मंडळीत आणून घातलेल्या फसवणुका व घृणास्पद गोष्टी यांच्या विरोधात ठाम उभे राहण्यासाठी विश्वासू राहू इच्छिणाऱ्यांना अत्यंत तीव्र संघर्ष करावा लागला. बायबलला विश्वासाचा निकष म्हणून स्वीकारले जात नव्हते. धार्मिक स्वातंत्र्याच्या सिद्धांताला विधर्म असे संबोधले जात होते, आणि त्याचे समर्थन करणाऱ्यांचा तिरस्कार करून त्यांना बहिष्कृत केले जात होते.

“दीर्घ आणि कठोर संघर्षानंतर, विश्वासू अशा थोडक्या लोकांनी ठरविले की जर ती धर्मत्यागी मंडळी अजूनही स्वतःला असत्य आणि मूर्तिपूजेतून मुक्त करण्यास नकार देत राहिली, तर तिच्याशी असलेले सर्व संबंध त्यांनी तोडून टाकावेत. त्यांनी पाहिले की देवाच्या वचनाचे पालन करावयाचे असेल, तर विभक्त होणे ही एक परिपूर्ण अपरिहार्यता होती. स्वतःच्या आत्म्यांसाठी घातक अशा चुका सहन करण्याचे, आणि आपल्या मुलांच्या व त्यांच्या पुढील पिढ्यांच्या विश्वासाला संकटात टाकील असे उदाहरण ठेवण्याचे त्यांनी धाडस केले नाही. शांती आणि ऐक्य सुरक्षित करण्यासाठी देवाप्रती निष्ठेला सुसंगत अशी कोणतीही सवलत देण्यास ते तयार होते; परंतु तत्वाचा बळी देऊन मिळविलेली शांती ही फार महागात विकत घेतलेली ठरेल, असे त्यांना वाटले. जर ऐक्य केवळ सत्य आणि नीतिमत्त्व यांच्या तडजोडीद्वारेच साध्य होऊ शकत असेल, तर मग मतभेद असू द्या, आणि युद्धही असू द्या.” The Great Controversy, 45.

पुढील लेखात आपण हे विचार पुढे चालू ठेवू.

“अनंतकाळ आपल्या पुढे पसरलेला आहे. पडदा आता उचलला जाणार आहे. आपण, जे या गंभीर आणि जबाबदारीच्या स्थानावर आहोत, आपण काय करीत आहोत, आपण कशाचा विचार करीत आहोत, की आपल्या भोवती आत्मे नाश पावत असताना आपण आपल्या स्वार्थी सुखप्रियतेला चिकटून राहतो? आपली अंतःकरणे पूर्णपणे कठोर झाली आहेत काय? इतरांच्या तारणासाठी आपल्याला एक कार्य करावयाचे आहे, हे आपणास जाणवू किंवा समजू शकत नाही काय? बंधूनों, तुम्ही त्या वर्गातील आहात काय, जे डोळे असूनही पाहत नाहीत, आणि कान असूनही ऐकत नाहीत? देवाने तुम्हाला त्याच्या इच्छेचे ज्ञान दिले आहे, ते व्यर्थ आहे काय? त्याने तुम्हाला वारंवार इशारा पाठविला आहे, तो व्यर्थ आहे काय? पृथ्वीवर जे येऊ घातले आहे त्याविषयीच्या अनंत सत्याच्या घोषणांवर तुम्ही विश्वास ठेवता काय, देवाचे न्यायनिवाडे लोकांवर लोंबकळत आहेत, यावर तुम्ही विश्वास ठेवता काय, आणि तरीही तुम्ही स्वस्थ, आळशी, निष्काळजी, सुखविलासी राहू शकता काय?”

“आता देवाच्या लोकांनी आपली मने जगावर लावण्याची किंवा आपला खजिना जगात साठवून ठेवण्याची वेळ नाही. तो काळ फार दूर नाही की, आरंभीच्या शिष्यांप्रमाणे, आपल्यालाही ओसाड व एकांत ठिकाणी आश्रय शोधण्यास बाध्य व्हावे लागेल. जसे रोमन सैन्यांनी यरुशलमेवरील वेढा हा यहूदियातील ख्रिस्ती लोकांसाठी पळून जाण्याचा संकेत ठरला, तसेच पोपसत्ताक शब्बाथाची अंमलबजावणी करणाऱ्या आदेशामध्ये आपल्या राष्ट्राकडून सत्तेचा स्वीकार होणे हे आपल्यासाठी इशारा ठरेल. त्या वेळी मोठी शहरे सोडण्याची, आणि पुढे लहान शहरेही सोडून पर्वतांतील एकांत स्थळी निवृत्त निवासस्थानांकडे जाण्याची तयारी करण्याची वेळ येईल. आणि आता, येथे महागड्या निवासस्थानांचा शोध घेण्याऐवजी, आपण अधिक चांगल्या देशात, म्हणजे स्वर्गीय देशात, जाण्याची तयारी करित असले पाहिजे. आत्मतृप्तीसाठी आपली साधने खर्च करण्याऐवजी, आपण काटकसरीचे शिक्षण घेतले पाहिजे. देवाने उधार दिलेली प्रत्येक क्षमता जगाला इशारा देण्याच्या कार्यात त्याच्या गौरवासाठी वापरली गेली पाहिजे. शहरांमध्ये देवाच्या सहकाऱ्यांनी करण्यासाठी त्याचे एक कार्य आहे. आपल्या मिशनांना टिकवून ठेवले गेले पाहिजे; नवी मिशने उघडली गेली पाहिजेत. हे कार्य यशस्वीरीत्या पुढे नेण्यासाठी लहानसहान खर्च पुरेसा ठरणार नाही. उपासनेसाठी सभागृहे आवश्यक आहेत, जिथे लोकांना या काळासाठीच्या सत्यांचा संदेश ऐकण्यासाठी आमंत्रित केले जाऊ शकेल. ह्याच उद्देशासाठी देवाने आपल्या कारभार्यांच्या स्वाधीन भांडवल सोपविले आहे. तुमची मालमत्ता सांसारिक उद्योगधंद्यांत अशी गुंतवू नका की हे कार्य अडथळले जाईल. तुमची साधने जिथे तुम्ही देवाच्या कार्याच्या हितासाठी वापरू शकाल तिथे आणा. आपला खजिना आपल्या पुढे स्वर्गात पाठवा.” टेस्टिमनीज, खंड ५, ४६४.